

P. S. Arhierou Mit Sinetron
Directorul Sf. Sinod BUCUREȘTI

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= CUM CE VA BEA DIN APA PE CARE O VOIU DA EU
NU VA ÎNSETA ÎN VEC = IOAN. IV. 14 =

SUMAR

Predică : P. S. Episcop Gherontie

Apel

Dați un dinar pentru Seminar : G. Tănăsescu

Datoriile copiilor : Pr. Mih. Rădulescu

Povestea Secerii : Pr. G. Vasilescu-Znagoveanu

Poezii ; Mama, Recunoașterea, Găzduirea

Proces Verbal, Informațiuni, Numiri, Diverse

Tipografia „Lucrătorii asociați Constanța”

ZIUA

REVISTA LITURGICĂ A BISERICII ROMÂNE

Sub Patronajul Prea Sfințitului nostru
EPISCOP GHERONTIE

Comitetul de Redacție

Pr. Ec. Gh. N. Ionescu
Pr. I. Grigorescu
Petre Popescu, Profesor, Consilier Eparhial
Pr. Gh. Znogveanu
Pr. Ec. Marin Rădulescu

Schimbul între revistele bisericești se va face
pe adresa: Pr. Ec. Gh. N. Ionescu — Călărași.

Abonamentele se vor trimite Onor. Protoierii iar
aceștia vor trimite P. C. I. Grigorescu, directorul Sfintei
Episcopii.

PREDICĂ

LA DUMINICA ORTODOXIEI

„Preacuratului Tău chip re închinăm
, Bunule, cerșind iertare greșealelor noastre.
(Troparul)

FRAȚILOR,

Biserica noastră creștină ortodoxă prăznuiește, de mai bine de zece veacuri, în fiecare an și anume în Duminica I-a a Sfântului și Marelui Post, *biruința dreptei credințe asupra necredinții*, sau *Duminica ortodoxiei* cum o numim noi îndeobște.

În această Duminică, Sfânta Biserică Ortodoxă, a întocmit cântări de laudă în cinstea Sfintelor Icoane, cari împodobesc — deopotrivă — atât Sfintele Locașuri Dumezești, cât și casele adevăraților credincioși, dela cel mai bogat și mai de seamă, până la cel mai sărac și mai de jos.

Și, fiindcă Sfintele Icoane sunt — deopotrivă — pozoaba atât în casele credincioșilor, cari cunosc istoricul lor din citirea sfintelor cărți și din rostul sfinților slujitori ai Altarului, cât și în ale acelor, cari le venerază, fără să-și dea seamă de aceasta, nu-i rău ca, în această Duminică a ortodoxiei, adică odată în an, să împrăștiăm în mintea celor dintâi și să istorisim celor de al doilea, lupta pe care au avut-o închinătorii Icoanelor contra păgânilor, cari nu numai că nu se închinau lor, dar încă persecutau pe cei ce le venerau.

Deci, în prima parte a cuvântării mele, voi face —

În scurt — istoricul acestor lupte; iară, în a doua, voui arăta: *care sunt datoriile noastre, acelor de azi, față de cultul Sfintelor Icoane*, acum când — Slava Domnului — nu mai avem nevoie să ne punem viața în primejdie pentru apărarea lor; ci, numai inima și sufletul nostru în mișcare, pentru a venera și cinsti — după cuviință, atât chipul Mântuitorului și a Prea Curatei Sale Maice, cât și ale Sfinților întru cari se proslavește Dumnezeu, dreptii și cuvioșii ca și ale acelor eroi ai creștinătății cari au suferit martiriul și prigonirile din partea celor ce urau, disprețuiau și distrugeau Sfintele Icoane.

Drept-credincioșilor creștini,

Imperiul Roman de orient, mergea cu pași repezi spre decadentă, la începutul secolului al VIII-lea.

După detronarea lui Justinian II (695) tronul bizantin încăpu pe mâna unor uzurpători lași și cruzi.

Saracini băt看 la porțile Capitalei-Constantinopolul.

În aceste împrejurări critice, se urcă pe tron un bărbat, care repară dindestul onoarea numelui de bizantin.

Acesta era Leon al III-lea — Isaurul.

În primul rând, el se ocupă de siguranța statului; bătu și alungă pe Saracini, distrugându-li flota.

Astfel, imperiul bizantin fu scăpat dela pieire.

Acum împăratul, viteaz și biruitor față de vrăjmașii de-afară, își îndreptă privirile asupra trebilor dinlăuntru ale Statului.

Între iudeii din Asia, se ivise un *pseudo-Mesia*, un Mesia mincinos, de felul aceloră despre cari auzim că ni vorbește, adeseori, Sf. Evanghelie, și care provoaca o mare agitație (722). Împăratul interveni cu puterea sa, potoli răscoala și, pentru a-și asigura liniștea în viitor, impuse printr'un edict (724), evreilor să se creștineze.

Dar, aceștia, primind creștinismul, nu primiră cultul Sfintelor Icoane, susținând că e contra legii vechi — decalogul care poruncește „*să nu-ți faci ție chip cioplit*..“ că este *închinare de idoli*.

Împăratul, care liniștise lucrurile în afară, avea nevoie urgentă de liniște și înlăuntru. Și, atunci, pe măsură ce silise pe iudei să se facă creștini, sili și pe vechii creștini să lepede cultul icoanelor, nu numai pentru a împăca

pe iudeii creștinați, ci pentru că și el singur considera închinarea la icoane ca idololatrie. Acest lucru, însă, nu era ușor de făcut. Cultul Sfințelor Icoane prinsese rădăcini adânci, de mai bine de 200 ani în Biserică și în viața privată a creștinilor și, nu un simplu ordin, fie el și împărătesc, era să-l scoată.

Intr'adevăr, greutățile se și ivira și — cu ele — și supliciu! închinătorilor de icoane. Bătrânul patriarh Gherman, deși în vârstă de 90 de ani, se arată cel mai energetic apărător al Sfințelor Icoane, ceea ce puse pe gânduri pe împărat.

Pentru ca să nu forțeze lucrurile, Leon Isaurul, interzise deocamdată (726) *numai închinarea până la pământ* înaintea Sfințelor Icoane; iar, pe cele maienerate dete ordin să le urce sus de tot, ca să nu poată fi ajunse de închinători și, mai pe urmă, le și scoase din Biserică.

Pe lângă bătrânul patriarh Gherman, se alătură și călugărul Ioan Damaschin. Cu alți frați călugări de ai săi el îndreaptă trei scrisori fulgerătoare contra luptătorilor de icoane, prin care convinse — și mai mult — pe închinătorii la ele, că împăratul săvârșește, prin înlăturarea icoanelor din Biserică, cea mai mare impietate.

Patriarhul Anastasie, care se sui pe scaunul lui Gherman, fu mai flexibil. Sub el, Leon Isaurul dete porunce să se arunce jos mareața Icoană a Mântuitorului, care era deasupra porții palatului imperial.

Din această cauză, creștinii se revoltară, sângele lor, curse șiroae pe străzi și revolta se potoli — nu-i vorbă — dar și Leon Isaurul își luă plata, căci se îmbolnăvi greu și, după un chin de mai mulți ani, muri.

De aici înainte și mai ales sub Constantin Copronim, se încercă desființarea cultului Icoanelor *prin lege*.

Un sinod iconoclastic le scoate din Biserică, altul, al venerătorilor lor, le redădeau cultului. Și tot așa au mers lucrurile, până sub un alt patriarh — Constantin, când furia contra Icoanelor se deslănțuește din nou. Patriarhul este decapitat, călugării închiși și unii siliți să se căsătorească; monahismul, deci, desființat. Ba chiar invocarea Sfinței Fecioare, în rugăciuni, interzisă, și Sfintele Moaște arse, sau aruncate în Mare!

Dar muri și Copronim !

Sub fiul său *Leon Chazarul* (775—780) cultul Sfințelor Icoane suferi mai puțin; căci el se sfârșește de moarte năprasnică, tocmai când se gândia să execute dorința tatălui său lăsată cu limbă de moarte de a-i continua opera nefastă. Mama sa împărăteasa Irina, văzând bătaia lui Dumnezeu, luând conducerea ca regentă a fiului său, noul împărat Constantin al V-lea, cu istețime naturală,, începu a introduce — încet și cu înțelepciune — iarăși cultul Sfințelor Icoane.

Bisericile și Mănăstirile se împodobiră iar cu chipurile Mântuitorului, al Preacuratei Sale Maice și ale Sfinților. Și, Dumnezeu face și o minune: Moaștele Sfintei Mucenite Eufimia, care fuseseră aruncate în Mare, din ordinul Împăratului, ies la suprafața apei și sunt aduse cu mare slujbă bisericească și pompă împărătească în capitală, unde mulțimea năvăli cu miile spre închinăciune !

Acum patriarh, era Tarasie. El convocă un sinod la Niceia (787). Se adunară 350 episcopi, întrecari și iconomahi; dar aceștia mai puțini.

La acest sinod se condamnară toți luptătorii contra Sfințelor Icoane, cu un sinod al lor din 754 și se decretă închinarea la Sfintele Icoane, sprijinită pe Sf. Scriptură și Sf. Tradițiune și pronunțându-se — totodată — anatema asupra tuturor celor protivnici închinării la ele.

Sub Leon V Armeanul urmașul lui Constantin V, (813—820) persecuțiile contra Icoanelor începură.

Împărăteasa Irina pusese la loc deasupra porții palatului Icoana Mântuitorului, dată jos din ordinul lui Leon Isaurul. Dar, în anul 814, cu puțin înainte de Nașterea Domnului, se adună înaintea palatului, o mulțime de soldați, care aruncară cu pietre în Sfânta Icoană. Împăratul, sub cuvânt că vrea s'o apere, porunci s'o dea jos.

Pe scaunul patriarhal se urcă un iconomah Ioan.

Acum se ivi un alt călugăr — Teodor Studitul. El apăară, în scris, și prin viu graiu, cultul sfințelor icoane.

Și Dumnezeu face altă minune :

Împărat era minorul Mihail III sub tutela împărătesei Teodora. Manuel, fratele minorului împărat și Teodora, urau cultul Sfințelor Icoane. Dumnezeu ceartă cu o boală

grea pe Manuel. Călugării îl sfătuiesc să nu mai perse-
cute icoanele, dacă voiește să se facă sănătos.

Manuel îi ascultă, se vindecă și, atât el, cât și îm-
părăteasa Teodora își schimbă inima și din dușmani de-
veniră cei mai mari apărători ai Sfintelor Icoane. Mai în-
tâi aduseră pe scaunul patriarhal pe monahul Metodie, în
locul iconomahului Ioan.

Convoacă în grabă un sinod local, care recunosc
hotărârile sinodului din Niceia și, în prima Duminică a pos-
tului Mare (19 Februarie 842) Sfintele icoane fură intro-
duse în Biserică, cu cea mai mare solemnitate, hotărân-
du-se ca, această zi, să fie serbată, în fiecare an, întru
amintirea veșnică a acestei biruințe finale și să se nu-
mească cum am zis la început „*Duminica ortodoxiei*“.

* * *

Acum să vedem fraților: dacă moșii, strămoșii, pă-
rinții și toată lumea creștină drept credincioasă s-au închi-
nat Sfintelor Icoane, dacă ei le-au cinstit atât demult,
încât ele n-au lipsit nici din Bisericile, nici din casele lor,
nici dela răspântiile drumurilor, nici depelângă fântânile
depe căile îndelungate, ca un semn al alinării sufletești,
pelângă alinarea setei trupești și a oboseli de drum, nici
dela piepturile bătrânilor, nici de ale tinerilor și fecioa-
relor, cari le aveau ca talismane și simbol al îndeplinirii
dorințelor lor sincere, curate și nevinovate, să vedem zic,
mai merită ele să le venerăm și sa cădem înaintea lor
și noi când nu mai avem de suferit pentru ele, azi,
când — vorba vine — suntem și mai învățați și mai deș-
tepți decât înaintașii noștri?

Vai mie! ce impietate grăiesc eu, când întreb una
ca aceasta!

Dar, cum să nu ne închinăm noi chipului Aceluia,
Care — în nemărginita Sa iubire de oameni — a binevoit
a se îmbrăca în trupul *nostru* pentru *noi* păcătoșii?

Cum să nu ne închinăm, să nu cădem, să nu cins-
tim și să nu sărutăm Icoana Aceluia, înaintea Căruia cad
și se cuceresc: arhanghelii și Ingerii și de Carele se în-
fricoșează și se cutremura puterile întunerecului?

Si, la al cărui Acoperământ, la al cărui ajutor prea fier-

binte vom alerga noi, în durerile, suferințele și nesuccesele vieții noastre ?

De unde vom dobândi noi, mai grabnic și mai cald ajutor, în momentele de îndoială, de desnădejde, atunci, când ne părăsesc doctorii, când ne amenință judecata nedreaptă a vrăjmașului, când ne trădează prietenii, rudele, soții și soțiile noastre, când ne ajung pagubele, când ne calcă tâlharii, când ne supără duhurile rele și alte nevoi, *unde* și la *cine* vom alerga noi atunci, dacă nu la Preacurata de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria și la sfinții, cuvioșii și plăcuții lui Dumnezeu ?

Da, fraților ; în toate nevoile noastre, să alergăm în grabă la Biserică. Aici, în liniștea și pietatea ce găsim în Casa Domnului, cu ochii la Sfintele Icoane, cu mâinile întinse spre rugăciune, cu inima și gândul la persoanele sfinte, pe care le închipuiesc ele, să ne rugăm să le sărutăm cu evlavie și să cerem ca să dobândim ajutor și să aflăm scăpare din nevoi.

De am dobândi vre-o binefacere dela Dumnezeu, în urma rugăciunilor noastre, sau din mila și iubirea Sa de oameni, să alergăm tot la Biserică și, cu lacrimi de bucurie, să cădem înaintea Icoanelor Mântuitorului ale Maicei Domnului și ale sfinților, mulțumindu-li pentru ajutorul și folosința ce am dobândit,

De ni-a rodit țarina, de am câștigat din munca noastră cinstită, tot înaintea Sfintelor Icoane, în Sf. Biserică, sub epitrahilul preotului, să ascultăm Sf. Evanghelie de cerere și de mulțumire pentru darul ce am căpătat.

Dar, îmi veți zice, iubiților, că nu toți aveți vreme să mergeți la Biserică.

Atunci vă voi îndemna să treceți în Camera voastră de respect, și să îngenunchiați la Sf. Icoană și să vă rugați, alături de soții și copiii voștri, în văzul casnicilor voștri, să mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate.

Eu mă adresez tuturor creștinilor îndeobște și-mi închipuiesc că *toți* sau — măcar — *cei mai mulți* au în casele lor o cameră, unde se găsește o Icoană și o candelă aprinsă.

Dar, oare, fi-vor și de aceea, cari să nu aibă ?

Sunt. Aud un glas tainic ! Sunt !

Sunt *indiferenții*, botezați și ei cași toți creștinii. In casele lor găsești tot felul de imagini: *nuduri*, chipurile oamenilor celebri, ale cugetătorilor veacurilor de glorie din trecutul omenirii, ale eroilor; demultorii lucruri de artă.

Foarte bine. Dar unde este chipul Aceluia, care ne învață *să iubim, să răbdăm, să avem milă*? Icoana Mânruitorului, unde-i?

Unde este chipul Celei mai bune, Celei mai duioase, Celei mai iubitoare mame? Icoana Maicii Domnului nu e?

Unde sunt chipurile celor mai mari eroi, ale martirilor creștinătății, ale femeilor și fecioarelor celor înțelepte și Sfinte? Nu-s?

Nu sunt, nu se văd; căci, cine-și mai permite astăzi aceste lucruri răsuflate, în plin veac de civilizație — și *de stricăciune*, adaug eu. Durere, de treiori durere!

Mai sunt, apoi, și de aceia, cari crezându-se *la modă* se rușinează să țină Icoanele în văzul tuturor; și, fiindcă bunica, unchiul sau vreun preot ori preteasă din familie, li-au lăsat — între alte bogății — și niște Icoane, la cari — *ca niște bătrâni* — țineau foarte mult, nu le aruncă; dar le dă la bucătărie sau în odăile servitorilor. Impietate.

Sunt, în fine și *căzuți din credință*.

Pentru aceștia, nu putem decât să ne rugăm lui Dumnezeu să-i ierte. Altfel, soarta lor, este una cu a Isaurilor, Copronimilor, și a altor luptători contra Sfințelor Icoane: ori moarte năprasnică, ori boală îndelungată, ori — ferească Dumnezeu — pierderea sufletului și moștenirea gheenii.

Dar, iubiților, uită indiferenții, că Icoanele, pe cari nu le bagă în seamă acum, sunt tot acelea la cari părinți de părinții lor — se închinau în toate nevoile lor, la cari țineau ca la sufletul lor și prin mijlocirea căroră ei, cereau și dobândiau dela Dumnezeu, ajutor și folosință pentru casa lor, noroc, minte și sănătate și fericire pentru ei — copiii lor.

Uită cei ce se rușinează acum de Icoanele, pe cari le trimit la bucătărie, că ele erau fala și norocul casei părinților lor și că, la aceste odoare sfinte a în-genunchiat mama lor, în durerile facerii, atunci când era aproape să-i aducă pe lume.

Fie. Ceice nu se pot izbăvi de lanțurile în cari i-au încâtușat obiceiurile zise „*la modu*“, indiferenții, rușinoși, și necredincioșii, n-au decât să se închine și să sărute lanțurile, cari îi țin legați.

Noi ne închinăm, cu toată cucernicia și evlavia, cu tot respectul și credința, Sfintelor Icoane și sărutăm cu dragoste: Sfânta Cruce, Chipul Mântuitorului, al Maicii Sale Celei Preacurate și Sfintelor Moaște și Icoane ale Mucenicilor, cuvioșilor, dreptilor și ale tuturor sfinților, cari au strălucit prin *dreapta credință*.

Indemnu-va, dar, pe toți ortodoxilor creștini, să cinstiți și să vă închinați *până la pământ* Sfintelor Icoane, ca să rușinați pe Isaurii noștri de azi, cari — cași străbunul lor — nu-și moaie grumazii înaintea chipului Mântuitorului și ale plăcuților Lui. Nu aruncați la bucătărie sfintele Icoane; ci țineți-le în saloanele voastre, în camerele de lucru, de culcare, de mâncare și pretutundeni, ca să rușinați pe Leonii de azi, cari — ca și străbunul lor — dau Icoanele jos dela poarta inimii lor, ca să pună, în locu-li, gândurile și închipuirile obscene și necuvioase cari le înveninează sufletele!

Aduceți-vă copilașii la Biserică și deprindeți-i depe acum, să cinstească și să se închine Sfințelor Icoane de aici, ca și celor din casa voastră; ca, nu cumva. după trecerea voastră la cele veșnice, să aveți durerea de a vedea cu ochii sufletului cum fiii voștri negliază și nu respectă ceea ce vouă vă era atât de scump și drag!

Aceasta să faceți iubiților, știind că, nu lemnului, nici aurului, nici argintului, nici văpselilor ne închinăm; ci, uitându-ne cu ochii trupului la chipurile depe Icoane, ne ridicăm cu mintea la *prototipuri* — la înseși persoanele pe cari le închipuiesc ele, pe care le vedem a avea, cu ochii sufletului.

Aduceți-vă aminte de minunea Moaștelor Sfintei Mucenite Eufimia și scoateți inimile voastre din fundul valurilor mării celei înviforate ale acestei vieți.

Și, acum, la Tine Preadulce Iisuse, ridicându-ne inimile și sufletele, în această Duminică prea Sfântă a ortodoxiei, ne îndreptăm privirile spre Icoana Ta și strigăm :

„Preacuratului Tău chip ne închinăm Bunule, cer-
 „șând iertare greșealelor noastre... — și, unind glasul
 nostru cu al monahului Teoctirist încheiem:

„Mută să fie gura acelora, cari nu se închină cins-
 „titei Icoanei Tale, a Preacuratei tale Maice și ale tutu-
 „ror Sfinților, amin“.

† GHERONTIE

NB — Această predică se va citi de cucernicii preoți în toate bise-
 ricele în Duminica ortodoxiei.

A P E L

Cucernici Părinți

Revista noastră intră în curând în al patrulea an de
 existență.

A apărut la început mai mult ca un buletin oficial
 al Eparhiei și purta numele de „foaie oficială a Eparhiei
 de Constanța“. Cu vremea și-a luat o numire mai pre-
 tențioasă „revista eparhială de Constanța“.

Articolele publicate în această revistă au fost câte-
 odată mai mult de cât mulțumitoare; dar nefiind perma-
 nent susținută cu material de redacție ales, s'a putut
 considera de multe ori tot ca un buletin oficial.

Vina — dacă se poate considera vină — nu o poartă
 comitetul ci colaboratorii.

Cine contează colaboratori a revistei? Toți preoți
 Eparhiei.

Articole bune ne-au venit de la câți-va Domni Pro-
 fesori; dar n'au trezit nici un îndemn la preoții noștri.
 pentru o activitate literară, deși suntem îndreptățiți a crede,
 că mulți ar putea-o desfășura cu succes. Avem atâția
 t'trați cum nu au multe, din Eparhiile noastre.

Pe lângă lipsa articolelor, comitetul de până acum;

s'a luptat și cu greutate de ordin material, din care cauză anul trecut, timp de câteva luni n'a mai fost posibilă apariția revistei.

În situație similară suntem și astăzi, prin neplata abonamentelor la timp.

Prea Sfințitul nostru Episcop dorește ca în viitor revista să fie oglinda nivelului intelectual al preoților din Eparhie. Pe lângă articole de propagandă religioasă și articole de specialitate, să reprezinte și punctul de vedere al preoțimei din întreaga Eparhie în diversele chestiuni ce se pun în legătură cu biserica noastră națională, și cu biserica în general.

Se vor publica deasemeni monografiile satelor, copii de pe documente și inscripții și tot ce ar putea contribui la istoria noastră națională și la cunoașterea trecutului nostru bisericesc.

După cum vedeți cucernici părinți aveți posibilitatea de a contribui fiecare după putință pe terenul literar, deci reînnoim apelul nostru rugându-vă a da un sprijin cât mai larg, acestei publicațiuni religioase care e singura în Eparhia noastră.

COMITETUL

DAȚI UN DINAR PENTRU SEMINAR

Către bogătașii dobrogeni și către toți bunii creștini și adevărați români.

Acum 5 ani, prin stăruința unor oameni de bine, s'a înființat în Constanța un seminar teologic, care funcționează azi cu 8 clase, având o populațiune de circa 400 elevi. De la început chiar, s'au ivit dificultăți în privința localului. Case particulare cu încăperi mari nu se găseau și trebuiau închiriate 4-5 imobile cu chirii enorme. De nevoie Seminarul s'a instalat într'unul din pavilioanele militare de la Cazarmile de pe malul Mării. Nici aci nu s'au bucurat oamenii de liniște. Comandanții militari cereau mereu evacuarea localului necesar trebuințelor armatei. S'a mutat Seminarul când într'un pavilion, când într'altul, făcând mereu cheltueli de instalațiune. Și astăzi se află instalat tot într'un pavilion sub amenințarea de a-l părăsi dintr'un moment într'altul.

În astfel de împrejurări, P. S. Gherontie, Episcopul Constanței

și-a pus în gând să clădească un local propriu pentru Seminar. Sf. Sa a adăugat un călduros apel către marele public cerându-i ajutor, pentru realizarea acestei pioase opere. Nu știu cum a răspuns publicul la această nobilă chemare. Cred că s'a arătat nepăsător căci din păcate așa ni-i obiceiul neamului. N'am cetit nicăieri vre-un gest al milionarului dobrogean care să încuviințeze la fel cu Constantin Vasiliu Bolnavu, om căsătorit, cu familie și copii, care a cheltuit 15 milioane lei înființând în București fundația universitară ce-i poartă numele și Căminul studențesc unde găesc adăpost și tot ce le trebuie peste 100 studenți, fii de săteni, săraci dar studioși. Mai zilele trecute, d-sa a mai dăruit Ministerului moșia Dudești Cioplea, de lângă București, în mărime de 160 ha, unde va stabili o fermă destinată să deservească trebuințele alimentare ale Fundației.

Ce pildă înalțătoare!

Sf. Lege creștinească ne spune să nu ne adunăm comori pe pământ, ci în ceruri, făcând fapte bune, așezăminte folositoare binelui obștesc. D. C. Vasiliu Bolnavu și-a adunat cu adevărat comori în cer, dând banului aci pe pământ însemnătatea ce eu adevăr i se cuvine. Bani, după care mulți se prăpădesc, și-ar da vieața chiar ca să-i apere, nu sunt prietenii noștri. La moarte, ei ne părăsesc cei dintâi, trecând imediat în stăpânirea, în slujba altor persoane, prietenii și rudele ne petrec până la mormânt și ne părăsesc; cu noi nu rămâne decât numele ce am știut să-i lăsăm în lume.

— Bun om, sârmanul, Dumnezeu să-l ierte, mult bine a făcut cât a trăit pe pământ. N'a ieșit nimeni nemulțumit din casa lui.

— Dumnezeu să-l ierte! Aspră fire de om. Nimeni n'a văzut vre-un ajutor de la el. A trăit numai pentru el singur!

Așa a judecat C. Vasiliu Bolnavu, de aceste vederi sănătoase a fost el condus când a jertfit avutul lui pentru omenirea suferindă. *El va trăi încă sute de ani după moarte*; numele său va fi pronunțat cu respect de generațiile care vor urma și se vor folosi de dărnicia lui. Bunul Dumnezeu să-i dăruiască tot binele, toate fericirile pe acest pământ!

* * *

Dar și noi, dobrogenii, avem bogățiașii noștri, slavă Domnului, și încă mulți la număr. N'au auzit ei chemarea capului bisericii și dacă au auzit-o, cum au răspuns la dânsa? S'au ascuns după deget? Dar asta nu se poate, nu este gest creștinesc, nici românesc. Răposatul întru Domnul Mitropolitul Andrei Șaguna a făcut minuni în Ardeal, sub dominațiune străină, de care se folosesc și azi feciorii de români din partea locului. Și astăzi, când suntem liberi, să stăm cu mâinile încrucișate? Nu, absolut nu. Avuți de origine ardeleni, deschideți comorile, imitați pe înaintașii voștri!

— *Coane Costache*, om priceput, harnic și econom, ți-ai adunat o avere frumoasă de mai multe milioane. Dumnezeu ți-a dăruit sumedenie de fecioare, mai toate căpătuite azi pe la casele lor, cu rosuri și cu averea ce le-ai dat. Ți-au mai rămas disponibile în

câteva zeci de milioane, Ești într-o vârstă oarecare, când clipa zilei de mâine nu mai ne este sigură. *De ce nu faci și d-ta gestul marelui Șaguna?* Nu vrei oare să mai trăiești încă câteva sute de ani după moarte? Aruncă 5—6 milioane pentru Seminar și treaba este gata! Jertfind o picătură din avutul tău, nu faci nici o nedreptate mo. tenitorilor, care au primit deja partea convenită și le va mai rămâne în ă destul. Pe vremuri, Coane Costache, boerii bogătași lăsau averi mari la mănăstiri și spitale. Astăzi timpurile sunt schimbate, evoluția cere ca aceste danii să meargă la școli, la aziluri, etc.

Seminarul es e un așezământ public de cultură religioasă, menit să facă pe om mai bun, mai de treabă, mai cinstit în raporturile cu semenii lui, regenerând moralmente pe individ, națiunea și omenirea.

Ferice de cel ce este în stare să înfăptuiască o asemenea instituțiune, cu scopuri, cu tendințe așa de nobile. Leagă-ți numele, Coane Costache, de o operă așa de măreață!

* * *

Dar câți alți bogătași nu cunoaștem noi pe ținutul dobrogean? *Conu Sandu, Conu Voicu, Conu Moise, Conu Zaharia și alți mulți.*

— Ascultați, oameni buni, glasul Episcopului vostru, care vă cere cu inima deschisă, curată, pe românește, să d-ți obolul vostru pentru o operă pioasă atât de folositoare. Sunteți și voi în vârstă, ca și mine, deci ca mă ne poimăine va trebui să vă încheiați so. cotelile Ce veți răspunde oare când sfânta noastră lege ne poruncește să fim altruști, să nu negrămădim averi pe pământ? Nimeni nu știe ceasul și momentul când îi va veni sfârșitul. Să fim dar gata de judecată, adică împăcați în sufletele noastre, că am păzit sfințele învățături ale bisericei. Să alungăm ceața care ne îngreuează vederea, să privim cu ochii minții dincolo de granițele pământești, cu un cuvânt să căutăm a prinde rostul vieții acesteia: omul are dreptul la viață — trăește de fapt — numai cât timp este în stare să facă bine'e. Reculegeți-vă, cugetați profund, chipzuiți și eșiți din nepăsare, care este imaginea vieții moarte, și faceți pentru Seminar gestul ce se așteaptă cu drept cuvânt de la oamenii bătrâni, adică dela cei înțelepți, care multe au văzut, multe au pus la cale.

Iar noi cei mici, cei săraci la pungă, dar bogați cu duhul, putem să facem și noi ceva, căci suntem mulți la număr:

Dați un dinar

Pentru seminar.

Și din micile picături, curate ca roua dimineții, reprezentând fiecare o jertfă, se va forma un pârâiaș inocent care va duce la altarul comun obolul celor mulți. Cunoscuți, prieteni, rude, găsiți un dinar pentru seminar, cu convingerea că săvârșiți o faptă de buni creștini, de adevărați români!

Dați un dinar pentru seminar!

GH. TĂNĂSESCU

M A M A

(Prelucrare)

I

Eu te iubesc, o mamă, căci singură tu știi,
Să'npărtășești cu mine, dureri și bucurii.
Eu te iubesc, o mamă, căci bucuria mea,
De două ori mai mare-i, alături de a ta.

II

Mi-au mistuit viața, sălbatece dureri,
Căci n'am găsit credință, în lume nicăeri.
Din lumea ce se 'ntrece să 'nșele și să mintă,
Mă 'ntorc la tine mamă, să regăsesc credință.

III

Căci vin iarăși la tine, din lungă pribegie.
Mi-e mintea obosită și inima pustie.
De n'am găsit odihnă în țările străine,
Eu știu prea bine mamă, voi regăsi la tine.

IV

Cum? reîntors acasă, în loc de chipu-ți sfânt,
Găsesc acum o cruce înfiptă pe mormânt?
O, Doamne prea puternic, durerile mă'n frâng,
Imi mai rămâne numai să blestem sau să plâng.

V

Și-acum când rostul lumii eu nu-l mai înțeleg,
Vin la mormântu-ți, mamă, ca să mă reculeg.

Diaconescu N. N.

Datoriile copiilor

Pe scena teatrului național din București se joacă în seziunea aceasta „Greșala lui Dumnezeu“. Curios asupra subiectului piesei și mai ales oarecum indignat de îndrăzneala autorului, de a pune în persoana lui Dumnezeu o greșală — fiindcă dacă Dumnezeu a făcut ceva rău, numai este Dumnezeu — m'am dus să văd și eu cuprinsul piesei. Față cu timpul în care trăim, conținutul operii este binevenit, titlul însă și câteva propozițiuni, sunt o mare greșală din partea autorului și nu din partea lui Dumnezeu. În temă generală — autorul — demonstrează că copiii nu sunt recunoscători față de părinți și aceasta o arată, încă dela creierea omului, fiindcă la început când Dumnezeu a făcut pe om, un înger L-a făcut atent pe Dumnezeu — că toate le-a făcut bine, un lucru însă a făcut rău, că adică n-a sădit în om adânc, recunoștință, respectul supunerea și iubirea față de părinți.

Dumnezeu este Ființă absolută, personală, având conștiință de sine și posedă minte, voința și simțire în cel mai înalt grad. El este Atotvăzător, Atotștiutor, Atotțitor, Atotputernic, Atotbun, Atotdrept, nemărginit, neschimbat, și independent. El este autorul atotce există. Singur răul nu este opera Lui Pe om l-a creat fără nici un fel de scăderi, și din punct de vedere intelectual și din punct de vedere moral. Intelectual, fiind că mintea-i era luminată și ferită de orice rătăcire, iar moral pentru că inima nu-i era închinată spre nici un rău, și-și afla mulțămirea sufletească numai întru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Mai mult, la creare voința omului a supus-o cu totul rațiunii și făcea numai bine, dar ca să se vadă și să se simtă libertatea lui, avea posibilitate, putea deci înclina și spre rău. Deci dar omului dându-i-se vor libera și-a întrebuițat rău libertatea, fiindcă a călcat porunca lui Dumnezeu. Greșala primilor oameni — păcatul strămoșesc — se moștenește de fiecare om și acestei greșeli se datorește și nerecunoștința copiilor față de părinți.

Că această lipsă de iubire și recunoștință a fost și în trecut și-i accentuată și mai mult în zilele noastre, face pe legiuitorul Moisi, în legea dată Ebreilor să strige: „Cinstește pe tatăl tău și mama ta, ca să-ți fie bine și să trăești ani mulți și fericiți pe pământ (Deuteronom V. 16.

Ascultă fiule învățătura tatălui tău și nu părăsi ceia ce te-a învățat mama ta, căci cunună plăcută va fi pentru capul tău și lanț de mare preț în jurul gâtului tău — (Proverbe I 8-10) Copilul care va vorbi de rău pe tatăl său, sau pe mama sa cu moarte să moară—Exod XXI 17.

Dacă trecem la legea evanghelică, găsim de asemenea porunci, prin care copiii sunt obligați să-și respecte părinții, astfel Sf. Ap. Pavel zice: „Copii ascultați pe părinții voștri în Domnul, fiindcă aceasta este cu dreptate.... (Ef. V-12 și urmare).

Din fire însă cea dintâi și cea mai înaltă datorie a copilului este să-și respecte părinții. Că nu fac așa, aceasta nu e dela Dumnezeu, ci este din voia și libertatea lor, este din pricina păcatului strămoșesc, a cărei consecința este închinarea la rău, după zisa Sf. Ap. Pavel: Știu că legea este spirituală, și eu sunt trupesc, vândut spre păcat. Căci ceiace fac nu știu, pentru că nu fac aceia ce voesc: ci ceiace urăsc, aceia fac. Și dacă fac ceiace nu voesc, recunosc legea, că este bună. Deci nu eu sunt cel ce fac aceia, ci păcatul care locuște în mine. Că știu că în mine, adică în corpul meu, nu locuște ce este bun, că a voi se află în mine, iar a face binele nu aflu. Că binele care voesc nu fac, ci răul care nu voesc acela-l fac; iar de fac aceia ce nu voesc, nu fac eu aceasta, ci păcatul care locuște în mine (Romani VII. 14-2).

Este adevărat că foarte mulți oameni sunt nerecunoscători față de părinții lor, însă nu toți oamenii sunt așa. Că unii fac astfel, n-o fac decât din libertatea voinței lor. Părintele cerului și al pământului a sădit în firea omului respect și recunoștința, față de cei ce n-au făcut să iedem lumina zilei, dar dacă nu voesc și creșterea nu le e îndreptată și în aceasta direcțiune? Au nu vedem oameni; cu adevărat iubitori de părinți, chiar până la sacrificiu? Da, și cred că nimeni nu-ni va contesta lucrul acesta. Că sunt mai mulți nerecunoscători, da, mă închin,

este adevărat și aceștia sunt niște monștri!. Nu trebuie scos regulă generală, că copiii și oamenii sunt așa de răi față de părinți precum se vede în piesa „Greșala lui Dumnezeu“.

Se vede însă că intenția autorului piesei, este cât se poate de bună, căci biciuește moravurile, și purtările oamenilor ce sunt chiar de multe ori criminali cu părinții lor, dovadă vestele ce ni le aduc ziarele, vorbind adesea chiar și de patricide. Nu pot uita însă eroarea autorului ce pune în persoana lui Dumnezeu o greșeală, că adică a creat rău pe om.

Dumnezeu? Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile mâinilor tale, și nici un cuvânt nu-i de ajuns spre lauda minunilor tale, iar psalmistul cânta: Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor lui o vestește tăria.

Pr. Mih. Rădulescu

Ștefenești-Ialomița

Recunoașterea

(După Vogl)

*După multă rătăcire, peste mări și țări străine,
Înapoi în a sa țară, plin de dragoste revine;
El va regăsi aicea tinerețea lui întregă,
Prietenii, pe scumpa-i mamă și logodnica lui dragă.*

*Iată scumpul său prieten; ei crescuseră 'mpreună.
Când ajunse față'n față el îi dete ziua bună!
Cum? Nu îl mai recunoaște? S'a schimbat atâta oare?
Da, căci fața să-i bătută și de vânturi și de soare!*

*Și cuprins de dureroase gânduri fără de'nțeles,
O porni pe drumul care-l străbătuse el mai des.
Inima mai tare-i bate, sângele-i-se urcă'n față;
El va revedea acuma ce-a dorit mai mult în viață.*

*La fereastră cunoscută, floare dulce între flori,
Stă logodnica lui scumpă, cu ochi mari fermecători.
Reîntorsu-m'am iubit! Vin în brațul meu, o vin!
Ea se dă 'napoi speriată și-l privi ca pe un străin.*

*Alb la chip cum este varul și cu sufletul sdrobit,
A rămas în loc sărmanul multă vreme împietrit.
Mai apoi, fără de țință, o porni pe drum pribeag,
Când zări pe-a sa măicuță sprijinită în toiag.*

*Se 'ndoia că-l va cunoaște și cu sufletu 'n durere
Rostind cold un „Doamne—ajută“, ceru Domnului putere.
Dar bătrâna cum îl vede, doar atât putu rosti:
„Fiul meu!“ și 'mbrățișându-l, lacrămile-o năpădi.*

*... Oricât soarele-l arsese, oricât vântul l'a bătut,
Ochiul iubitor al mamei fiul și-a recunoscut.*

Beza Constantin

POVESTEA SECERII

De mult într'o țară cu apele ca argintul, cu grânele ca soarele, cu munții ca aurul, se lasă Dumnezeu și cu Ucenicul Petru, pe-o frântură de drum, să mai vadă ce fac oamenii și ce să mai aude pela ei. Mergeau liniștit, ca doi moșnegi cocliți de bătrânețe. Albele lor bărbi străluceau în lumina zilii de-ți luau ochii!

— Știi ceva, Doamne? — întreabă Ucenicu Petre, lungind văzul către niște creștini cari să învălătuceau printr'o boltă deasă cu grâu, cum era toiul secerișului.

— Ce nu știu eu, Petre, răspunde Milostivul.

— Greșii; tu toate le știi. Poruncește, s'abățem pela sumedenia de muncitori ce înnoată prin lanul ce să vede. — Arată cu mâna, iar Milostivul să uită, zîmbind

— Fie după cuvîntul tău, îi zice și binecuvintează cu degetele partea de loc, încotr'ò să'ndreaptă încet, sprijinindu-se în toege. Ajung și să opresc din cale. Un girbov moș, cu palmele sîngerate de pălămidă, răsucește legături de snopi. Ucenicul Petre spune bună vreme, cu glas tare. Robul necazurilor aruncă o privire prietenoasă și le mulțumește. Apoi ștergînd cu sdrențuita mîneacă a cămășii toată sudoarea feții, îndrăznește să'ntrebe:

— Da'ncotrò mergeți, bătrînilor ?

— La Dumnezeu, grăește Petru.

— Dacă vi-i mersul într'acolò, am și eu un păs de arătat: Rugați-l, ca uneori să mai plece ochii spre pământ, că ne-a orop-sit detot! Prea hîdă sărăcie, prea sudălmiți și amăriți bătrîni. Să mai iea din ei, că se ușurează traiul celor cari rămîn în viață.

— Da, l-om rugă, precum te plîngi — vorbește ucenicul Petru cum cu gura altuia; dar are să fie bine în urmă?

— Are să fie... Pe vremea, cînd eram băicandru, trăia lume

puțină; zi-aveam belșug de-ajuns și'n bucate și'n vite și'n bani. Astăzi: lume multă, sărăcie multă, necinste multă.

— Rău vorbești, moșule. La noi sunt într'altfel oamenii.

— Or i! — După o răsgîndire îl iscodește pe Ucenicul Petre, neștiind cine e: — Veniți de departe de noi?..

— De departe ..

— N'aveți ceva nebuni și pe-acolò?

— N'avem, nu.

— Și nici angarale cu nemiluita?

— Nici.

— Atunci, într'adevăr că trăiți în țara lui Dumnezeu. Umblați sănătoși, și nu uitați să v'amintiți și de patimele noastre. Poate s'o înduioșa Bunul din cer, să ne svirle vreo așchie de noroc, să ne mai încălzim inimile la ea.

Dumnezeu pornește mai înainte pe drum, gîndindu-se la cele auzite. Ucenicul Petru — ca pămîntean ce-a fost — șoptește: moșneagului ce fel de arătări omenești sunt. Atotștiutorul suride blînd și s'alătură de-un fir de grâu, cu spicul povîrnit într'o parte. Îl mîngăie cu o mîină. Spre seară e; să gătește ziua să-și lepede vămîntul. O ciocîrlie pică obosită din noi lîngă rădăcina unui mărăcine. Deundevă țîșnește un pui de șarpe, cît o subțire codriște de bici, și cu ochii șticliți să strecoară pînă la picioarele lui Dumnezeu. Cască gura, să muște. Tocmai sosește Ucenicul Petru cu moșneagul după el.

— Ispita, Doamne.

— Ingerul vechi, Petre.

Moșneagul cade în genunchi, bate mătănii, privind minunea ce să face:

Șarpele se gudură în jurul milostivului, ca un pisoiaș pelingă siăpîn. Ucenicul începe a se neliniști, rîvnind să afle mai repede întimplarea ce va fi în ăst ceas

— Petre, ia-l de coadă și-azvîrlă-l în pieptul moșului. Milostivul binecuvîntează, pecînd Aposto'ul săvîrșește porunca. Bietul om sare speriat în sus, scuiță, leapădă șarpele mototol pe pămînt. Dar nu mai e spurcatul deadineori? . E o încovăitnă de fier, lucioasă, zimțuță în întorsătura-i pedinnăuntru, ascuțită la vîrf — unde-a fost coada șarpelui — și nodoroasă în cealaltă parte, care-i fuse capul.

A ta e, cuvîntează Făcătorulatoate. O vei avea tovarășă de muncă în necazuri, căci din necaz e făcută. Ți-o dau rău pentru rău, să oftezi veșnic după bine, cătîndu-l în bunătăți-le pămîntului, dar găsindu-l numai pentru alții.

Ucenicul Petru să roagă într'ascuns. Milostivul cunoaște că are milă de săracii lumii și binecuvîntează fierul încovăiat, care zace în țărînă sub ochii moșneagului înmărmurit dece i-a fost dat să vază.

S'a luminat într'o margine de cer, în tăitura zării cu pămîntul. În senin răsare luna, cît o subțire felie de pepene galben. Mo-

șul ridică ochii cu sfială, chibzuește și să miră: Seamănă luna din astă seară cu încovăitura de fier de jos, ca două surori gemene.

— Nu-i după socoteala ta omenească, lămurăște Dumnezeu. Secerea luminii din văzduh e-a mea; secerea dela sinul glii e-a ta. Dasta cine ți-o va batjocori, — pieri-i-va neamul! Ea va fi semn între mine și tine, că orice diavol va trebui să ți să supună, cu toate înfățișările ce-și făurește în rostul omenirii.

Milostivul suflă peste Ucenic o răcoritoare mireasmă: I să înălțeste chipul, mi tea îi scînteiază și primește deslegarea tainii dumnezeiești. Apucă secerea de cotor, pătrunde în grîu și silește s'arate meșteșugul ce-l va avea așa nouă unealtă plugărească. Moșneagul bate fruntea de bulgări, îngăimînd cu suspinuri:

— Dece nu mi-o daduși mai dedemult, că tu ne mai însipnam miinele, smulgînd grînele din rădăcină?..

Dumnezeu înalță brațele, și se face nevăzut în înălțime cu Ucenicul Petru. Năucit rămîne moșul, lîngă urmele umede de flăcări ce ard și nu usucă un fir de iarbă; ci s'așteru ca roua, torcîndu-se în fire lungi, drepte, albe și mătăsoase, ușoare și plutitoare, pînă se topesc una cu văpaia inserării. Toate păcatele stăpînilor lumii iartă moșneagul, în clipa aceasta. Să închină smerit, sărută locul unde șezu Dumnezeu.

Liniștit la suflet să scoală în picioare, oftează pînă în băerele inimii. Niciun gînd dujmănos, nici o răutate în el. E veșnicul mucenic, în amarul nesfîrșit al muncii pămîntene.

Ca un copil bun, ca un ostaș răbdător slujbei ce-o iubește, ia secera depe prospătura de grîu tăiat, o pune pe unăr. Cîntînd colindul „grîului cu spic frumos să întoarce cu paș domol la tovarăși, unde tot a povesti de-așa întîmplare minunată, ca apoi — din gură în gură — la lumina opașului, pînă în adîncul nopții, să se sîtească întruna, decum s'a isvodit secerea plugului nostru.

Am af.at și eu așa poveste, în iobăgia secerătorilor de eri. Deci o dau în vileag, să ajute cîndva izbînzii ce-o vor dobîndi cecerătorii de miine.

(Comoara opașului).

Preot. Gh. Vasilescu-Zbavogeanu
Malu—Ialomița

GĂZDUIREA

(Preluorare după Uh'and)

I

Am fost ca oaspe 'ntinerețe,
La un hangiu prietenos.
Hanul era vopsit cu verde,
Emblema sa: un măr frumos.

II

Acest hangiu era chiar mărul,
La care eu m'am ospătat.
Mâncăruri dulci am luat pe-alese,
Frumoase fructe el mi-a dat.

III

Veneau aici și cântăreți,
Cei veseli ai văzduhului.
Cântau, săreau, și luau în urmă,
Din dărnicia mărului.

IV

După ce am luat mâncare,
Și cântăreți m'au desfășat.
Odihnei mele, iarbă moale,
Sub poala sa, mi-a dat drept pat.

V

Cu umbra sa cea răcoroasă,
Pe mine el mă 'nveselit.
Apoi am întrebat de plată,
Însă nimica n'a primit.

VI

Pom ce-mi potolești foamea, somnul,
Fii binecuvântat de Domnul!

Diaconescu N.

Proces Verbal

Anul 1926 luna Ianuarie ziua 31 orele 10 a. m.

În baza ordinului Chiriarhial No. 168 a. c.

Subsemnații : Iconom Ioan Roșculeț, consilier Eparhial și Referend al Comisiei Administrativ-Bisericească, Iconom Ioan Grigorescu Consilier, Iconom Gheorghe Popescu Consilier și Preot Nicolae V. Paveliu Consilier și Secretar al comisiei, întruniți în cabinetul episcopal, lipsă de la această ședință fiind P. C. Iconom Dimitrie Dobre și Vasile Slivneanu, membrii prezenți fiind în nu-

mărul cerut de art. 143 din Statutul Organizării Bisericii Ortodoxe Române;

Prea Sfințitul Episcop D. D. Gherontie, Președintele Comisiunii, declară ședința deschisă.

1) Părintele Referend dând cetire cererei seminaristului Ioan Gh. Ghețu, pentru a fi hirotonisit paroh pe seama parohiei Cogealac Județul Constanța, și intrucât suplica nu e însoțită de nici un act din cele cerute din art. 11 din regulamentul pentru ocuparea de parohii prin hirotonie;

Comisiunea în unanimitate respinge cererea.

2) Idem cererea seminaristului Teodorescu I. Aurelian de a fi hirotonit preot pe seama parohiei Amara Județul Ialomița, căreia de asemenea Comisiunea o respinge, pe motivul că n'a prezentat nici un act.

3) Idem cererea preotului Rădulescu Victor, paroh al bisericii din Albești Ialomița, de a fi transferat la parohia Amara acelaș județ. Comisiunea îi respinge cererea pentru că nu s'a conformat art. 5 din regulamentul pentru depunerea de parohii prin transferare.

4) Idem cererea seminaristului Cristea G. Doru de a fi hirotonit preot pe seama parohiei Amara Județul Ialomița. Neconformându-se Art. 11 din regulamentul legii, Comisiunea îi respinge cererea numitului.

5) Idem cererea seminaristului Nicolae V. Dobrescu, de a fi hirotonit preot pe seama parohiei Amara Județul Ialomița. Intrucât numitul seminarist îndeplinește toate condițiile, Comisiunea îi aprobă hirotonia.

6) Idem raportului Protoieriei Constanța prin care arată că inspectând biserica din parohia Cavaclar, a găsit registrele de contabilitate pe anul 1926 neoperate și că parohul respectiv i-a raportat că atât epitropia cât și membrii consiliului parohial, refuză de a lucra. Comisiunea decide a se da ordin parohului a convoca de urgență consiliul parohial și în caz de nerăspundere la invitare, să se procedeze în conformitate cu art. 12, 13, 16 și 17 din Regulamentul Statutului pentru Organizarea Bisericii Române.

7) Idem raportul Protoieriei Constanța, motivat de cererea locuitorilor din satul Capugiu, comuna Musulbei, prin care cere mutarea parohiei din satul Erchesec în satul Capugiu. Comisiunea având în vedere că în satul Capugiu este o biserică frumoasă și că are o populație cu 80 familii mai mult ca satul Erchesec, mai având în vedere și faptul că locuitorii se leagă ca în primăvară să facă și casă pa obșială pentru care are adunat fondul necesar, aprobă mutarea parohiei din satul Erchesec în satul Capugiu.

8) Idem cererea locuitorilor din comuna Hasiduluc de a li se face parohie.

În vedere că numitul sat are o populație de peste 200 familii și că până la facerea unei case parohiale proprii cu contractul de închiriere a angajat o casă ca locuință pentru personalul bisericesc, Comisiunea aprobă ca la comunicarea numărului parohiei-

lor ce onor Minister al Cultelor acordă a se înființa în această eparhie, parohia Hasiduluc să fie trecută cea dintâi.

9) Idem comisiunea aprobă înființarea parohiei Gura Ialomiței numai în cazul când locuitorii se angajează cu contract pentru întreținerea parohiei, după normele Ministerului, adică la plata salariului clerical și întreținerea cultului.

10) Idem raportului Protoiereului Județului Caliacra, prin care cere ridicarea la rangul de parohii a 8 preoți ce deservesc în comune filiale și suut plătiți de obște. Comisiunea văzând că prin aceasta nu se respectă principiile cuprinse din art. 29 din Statut respinge propunerea.

11) Idem raportului, Protoiereului Constanța prin care cere înființarea a mai multor parohii. Comisiunea aprobă concluziunile Referendului de a ține seamă atunci, când se va cunoaște numărul parohiilor ce Onor Ministerul va acorda acestei Eparhii, și atunci să se înființeze, unde se simte mai multă nevoie.

12) Idem raportului Protoiereului Constanța care motivat de cererea mai multor locuitori din parohia Sf. Gheorghe de a li se mai înființa o nouă parohie, Comisiunea având în vedere că această parohie numără peste 1000 familii; ținând seamă și de art. 30 din Statut, cum și de faptul că, prin această nouă parohie nici bugetul statului și nici al comunei nu se grevează cu nici o sumă întrucât parohia are și un preot ajutor care ar urma să fie parohul acestei noi parohii: Decide: înființarea unei a doua parohii cu denumirea de parohia II-a Sf. Gheorghe.

13) Idem raportului Protoiereului Circumscripției Urziceni care motivat de cererea locuitorilor din cătunul Cacleți comuna Armășești, județul Ialomița, de a fi deslipiți de parohia Rădulești și alipiți parohiei Armășești; Comisiunea având în vedere art. 31 din Statut cum și referatul Protoiereului de Urziceni prin care arată că distanța cătunului Cacleți de Armășești este 2 Km. și de Rădulești de 3 Km., și al II-lea că satul Cacleți are 70 de familii și comuna Armășești numai 143, aprobă ca satul Cacleți să fie deslipit de parohia Rădulești și alipit la parohia Armășești.

Alte chestiuni nemai fiind la ordinea zilei, ședința se ridică la orele 12 jumătate.

Președinte, Episcop, † GHERONTIE

Secretar General, Preot Nicolae V. Paveliu

Membrii Consilieri,	{	Econom Ioan Grigorescu
		Econom Gh. Popescu
		Preot Nicolae V. Paveliu
		Preot I. Roșculeț

INFORMAȚIUNI

Sfânta Episcopie aduce pe această cale mulțumiri următoarelor persoane cari au donat bisericii din Carașmer Jud. Constanța obiectele notate în dreptul fecăruia :

1) D-lui Constantin Georgescu-București care a donat un rând de veșminte în valoare de 14 000 lei.

2) D-lui Colonel Gh. Păunescu-Pitești, o perdea la ușa altarului și un acoperământ la tetrapod costând 6.000 lei.

3) D-nei Profesoare Sofia Oancea-Pitești care a donat o perdea la ușa altarului și un acoperământ la Tetrapod costând 3.000 lei

Se recomandă clerului din această eparhie lucrarea intitulată „La piceoarele mântuitorului“ tradusă din limba germană de profesorul Ioan Mușoiu dela liceul „Andrei Șaguna „din Br. șov. Scrierea aceasta conține meditații pentru tineri, în legătură cu viața Mântuitorului și este foarte potrivită pentru a cultiva viața sufletească a clerului nostru. O scriere la fel ne lipsea până acum în literatura noastră teologică.

Cartea are peste 200 pagini și costă 80 lei exemplarul.

Doritorii de a posedă această scriere se vor adresa autorului.

Se recomandă deasemeni clerului lucrarea D-lui I Paleologu intitulată „Biserica Unică Românească“ contribuțiuni spre înfăptuirea ei Este o lucrare documentată cu citate, cu date și informațiuni culese din biblioteca arhidiecezană de la Blaj. Tratându-se că unirea cu Roma de la anul 1698, a fost pur politică — Astăzi Români sunt un singur popor de aceeași origină, de aceeași limbă și deci problema realizării bisericii unice, naționale românești, se impune de la sine.

Cartea are 30 de pagini și costă 20 lei.

Doritori se pot adresa la: Imprimeria D-r Sebastian Bornemisa Cluj.

Locuitorii satului Principesa Elena din județul Ialomița, cer cu insistență să li se dea preot.

Doritorii, fie preot de mir sau Ieromonah, sunt rugați a face cerere Sf. Episcopie.

În urma mijlocirii Sf. Episcopiei Onor Minister de Culte a medaliat cu răsplata muncii pentru biserică cl. I următoarele persoane din Turtucaia, care au ajutat moralmente și materiale la reparațiune bisericii din acel oraș, d-nii: P. Chermetcu, Gh. Ciocraglu, I. Băcvaru, Gh. Ionescu, Gh. Teodorescu, Pr. N. Manoliu și Gheorghe Dumătrescu.

Preotul Constanțin Bobârnac din parohia Jegălia Județul Ialomița i sa eliberat carte canonică pentru eșirea din această eparhie pe ziua de 8 Martie a. c., deci această parohie a devenit vacantă.

Parohia a e 600 familii. Biserica este în construcție și posedă pământ pentru folosința personalului bisericesc.

Doritorii de a o ocupa vor face cerere prin forurile competente.

„Un fragment din tragedia Seculară“ este titlul unei lucrări în care autorul Preotul N. Paveliu Zugrăvește într'o frumoasă limbă literară, patru momente din viața Mântuitorului Isus: Agonia și prinderea, Judecarea, Moartea și Inmormântarea.

Lucrarea aceasta popularizată, va neutraliza cu succes, multe din ideile subversive plasate în mod meșteșugit, de dușmanii credinței noastre, în diferite scrieri, pe care apoi le răspândesc în popor pe un preț de nimic.

P. C. Protoierei și Cucer. Preoți va stărui pentru a o pune la îndemâna fiecărui credincios fiind una dintre cele mai bune scrieri de propagandă religioasă.

Lucrarea are 34 pe pagini și costă 25 de lei.

Doritorii se pot adresa direct autorului Păr. N. Paveliu Secretar general al Sf. Episcopii a Constanței.

D-l Nicu St. Trifan a fost avansat șef de birou în Cancelaria Sf. Episcopii pe ziua de 1 Ianuarie 1927.

Mulțumire

Sf. Episcopie aduce vii mulțumiri Ieromonahului Onufrie Iordache de la Monastirea de maici din Celie-Dere Jud. Tulcea, care a donat parohiei bisericeii cu hramul „Sf. Niculae“ din satul Cuciuchiaiu, Comuna Râmnic, Jud. Constanța, o casă compusă din șase încăperi, împreună cu locul pe care este construită în suprafață de două mii m. p., în scopul de a servi numai ca casă parohială, fără a i se schimba destinația.

Dumnezeu să l încarce de toate bunătățile Sale cerești și pământești.

Demisii de Cântăreți

Enache Baboiașu, paracliser dela Biserica Sf. Gheorghe din Constanța, pe 1 Februarie a. c.

Alexandru Vasilescu, cântăreț la parohia Tichilesti Județul Constanța, pe 1 Ianuarie.

3. Mihail Gh. Badea Cântăreț la parohia Dunărea (Boască) pe 1 Ianuarie a. c.

Numiri de Cântăreți

Copanenco T. Chi il numit paracliser la Biserica Sf. Gheorghe Constanța, pe 1 Februarie a. c.

Radu I Chivu, numit paraclisier la parohia Rași Jud Ialomița pe 1 Februarie.

Maria T. Ionescu numită paraclisieră la parohia Anadolchioi pe 1 Ianuarie a. c.

I. Irgu Tioreanu la parohia Dunărea (Boascic) pe 1 Ianuarie a. c.

Al. Gh. Rădulescu la parohia Ciulnița Jud. Ialomița pe 1 Ianuarie a. c.

Ioan Niculescu la parohia Ceochina Jud. Ialomița, pe 1 Ianuarie a. c.

Alexandru Constantinescu a fost numit cântăreț la Sf. Episcopie pe 1 Ianuarie a. c. în locul d-lui N. Ionescu.

In atențiunea tuturor preoților

D-nul dr. Vasile Petrescu, profesor de tipic și cânt bisericesc la Academia Teologică Ortodoxă Română din Cluj, compunând pentru trebuințele corului bisericesc partiturile „Axionul“ adică „Cuvinese cu adevărat“, și răspunsurile la „Te-Deum“ luând de bază motive bisericești originale; Comisiunea culturală prin organele sale experiente găsind că aceste lucrări îndeplinesc atât condițiunile tip caie cât și ale tehnicei muzicale, Prea Sfințitul Episcop le-a aprobat și le recomandă tuturor preoților din eparhie.

Doritorii a poseda aceste lucrări se vor adresa autorului la adresa arătată mai sus.

Consilier Referent *Preot Nicolae V. Paveliu*

Transferări

Cântărețul Vasile M. Popescu a fost transferat de la parohia Ceochina Jud. Ialomița la parohia Căzănești același județ.

Decese

Cântărețul Barbu Popescu de la parohia Rași Jud. Ialomița, a încetat din viață în ziua de 28 Ianuarie 1927.

Parohiile vacante din Eparhia Constanța

Județul Constanța

1) Parohia Ațegu comuna Mulciova. 2) Parohia Bairamedede comuna Bairamedede. 3) Parohia Canara comuna Canara. 4) Parohia Carol I comuna Carol I. Parohia Cogealac comuna Cogealac. 6) Parohia Demircea comuna Demircea. 7) Parohia Erchesec comuna Satischioi. 8) Parohia Gargalâc comuna Gargalâc. 9) Parohia Gâlbiori comuna Gâlbiori. 10) Parohia Mihai-Viteazu comuna Mihai Viteazu. 11) Parohia Potur comuna Potur. 12) Parohia Săcelele comuna Săcelele. 13) Parohia Tatlageac comuna Tatlageac.

Județul Constanța (Circ. Urziceni).

1) Parohia Broștenii Noi comuna Broștenii Noi. 2) Parohia Cotorca comuna Urziceni. 3) Parohia Crăsani comuna Crăsani. 4) Parohia Giurgeni comuna Giurgeni. 5) Parohia Luciu comuna Luciu. 6) Parohia Ulești comuna Ulești.

Circ. Călărași

1) Parohia Hagieni comuna Hagieni. 2) Parohia Mărculești comuna Mărculești.

Județul Durostor

1) Parohia Sianova. 2) Parohia Spasova. 3) Parohia Uzulchioi. 4) Parohia Saragilar.

BIBLIOGRAFIE

Biblioteca creștinului ortodox. Tiparul Tipografiei Diecezane Arad.

Astăzi când sufletele credincioșilor noștri sunt ademenite în diferite tabere străine, P. S. Sa părintele Episcop al Ardealului: *Dr. Grigorie Gh. Comșa*, a dat semnalul pentru intensificarea propagandei ortodoxe între alte mijloace efective a hotărât să pună la dispoziția clerului și poporului o serie de broșuri, în care într'un limbaj ușor și pe înțelesul tuturor, să se arate netemeinicia atacurilor și să desvăluiească intențiunile adevărate ale protivnicilor legii și bisericei ortodoxe. Rând pe rând vor fi demascați toti cei ce încearcă să submideze temelii bisericei ortodoxe a neamului și Statului nostru.

Până acum au apărut următoarele broșuri:

- No. 1. *Dr. Gh. Ciuhandu*: Un neam și-un suflet.
- „ 2. *Dr. Grigore Gh. Comșa*: Pruncii trebuiesc botezați, dar numai odată.
- „ 3. *Pr. N. Popovici*: Legea ortodoxă cu trecutul nostru.
- „ 4. *Pr. Ignatie Dihor*: Lupta pentru cruce.
- „ 5. *Dr. Gh. Ciuhandu*: Calea vieții și calea morții.
- „ 6. *Dr. Grigorie Gh. Comșa*: Luptele bapțiștilor împotriva preoțimii române.
- „ 7. *Pr. Caius Turicu*: Primiți sf. taină a cuminecăturii.
- „ 8. *Pr. Cornel Magier*: De ce cinștim noi icoanele și sfânta cruce.
- „ 9. *Protosincel Iustin I. Suciu*: Să ne mărturisim preotului (Spovedania).
- „ 10. *Dr. N. Iorgovan*: Despre păcatul beției.
- „ 11. *Protosincel Policarp P. Morușca*: Sfânta scriptură și tradiția sfântă.
- „ 12. *Pr. Ștefan R. Lungu*: Posturile și însemnătatea lor.
- „ 13. *Emilian Căpitan*: Oglinda Pocăiților.
- „ 14. *Dr. Grigorie Gh. Comșa*: Credința și Botezul.
- „ 15. *Dr. Ioan Felea*: La Hristos fără pocăiți.
- „ 16. *Dr. Ștefan Cioroianu*: Cinstiți, ascultați și iubiți biserica voastră strămoșească
- „ 17. *Pr. F. Codreanu*: Despre căsătorie.

Se pot comanda dela Librăria diecezană din Arad cu prețul 3 Lei de număr.

Ar fi un apostolat pentru preoți și un câștig sufletesc pentru popor, care-i pișcat așa de mult de sectele din mijlocul său, Broșurile acestea trebuie să dea năvală în popor, prin preoții săi.